

Kävelin kaikessa rauhassa kotitietäni pitkin kissojeni kanssa, kun yhtäkkiä eteeni ryntäsi Tillin tallin tuhma-täti. Hän huusi, että koeta pitää kissat poissa pihastani ja kohta hän katosi takaisin pieneen mökkiinsä. Olin aivan äimistynyt toisaalta ja toisaalta olin kyllä kuullut tästä tuhma-tädistä. Hänellä on kuulema reipas temperamentti ja tapoja ei ollenkaan eikä mikään hänelle kelpaa. No se kävi nyt selväksi minullekin. Kissani olivat tietenkin säikähtäneet tätiä ja katosivat kuin tuhka tuuleen. Seuraavana päivänä minulla oli rosuille asioita yhteenään ja lähes joka kerta tuhma-täti huusi jotain pihastaan. Kuten esimerkiksi, että ei sinne noita roskia ja lehdet on nyt väärässä paikassa ja älä tule näin lähelle minun pihaani tai... Huh, huh, miten tässä enää osaa olla mieliksi tälle tädille, jota aloin kutsumaan tillin tallin tuhma-tädiksi. Olimme muitten naapureitten kesken päättäneet, että annamme tuhman-tädin huuta ja mekastaa sydämensä kyllyydestä ja katsotaan mihin se meidät vie. Keväällä haravoidaan hänenkin pihansa ja talvella luodaan hänen lumet ja otetaan vastaan kaikki mitä tulee nurkumatta. Jos tästäkään ei ole mitään apua niin ärähdetään jokainen vuorollamme hänelle ja katsotaan mitä se tuo tullessaan. Tillin tallin tuhma-täti oli talvella aika hiljainen ja huutonsa kävivät ponnottomiksi, mutta jatkuivat kuitenkin. Kiitosta lumen luonnista ei tietenkään herunut. Keväällä sitten kun haravoimme hänenkin pihaansa ja laitettiin sitä ihan talkoovoimin kesäkuuntoon, niin tuhma-täti vaan sanoi, että olisihan hän sen itsekin voinut tehdä ja painui takaisin pirttiinsä. Puhuimme muitten naapureitten kanssa, että oikeastaan tuhma-täti ei ollut paha ihminen, vaan hän oli ollut niin kauan yksinäinen, että ystävällisyys oli vaan unohtunut. Ajattelimme, että jos jatkamme tällä samalla linjalla, että teemme hänelle pikkupalveluksia ja odotamme tarpeeksi kauan, niin ehkäpä hän alkaa pehmetä. Olin ollut kissojeni kanssa kävelyllä ja lähestyimme tuhma-tädin pihatietä, niin aloin koota kissojani lähelleni ja ihan odotin saavani taas ryöpytyksen jostakin tekemästäni asiasta heti, kun tuhma-täti ryntää ulos. Hän ryntäsiikin ihan entiseen malliin ja jäi seisomaan eteeni, mutta ei rähjännytkään. Hän katseli aikansa minua ja sanoi lähes ystävällisellä äänellä, että aika hyvin kasvatettuja ja opetettuja nämä sinun kissasi. Hmpppph, olin aivan häkeltynyt ja sain tuskin sanottua kiitos, kun tuhma-täti jo juoksi sisään mökkiinsä. Kerroin muille naapureille mitä oli tapahtunut ja tulimme siihen tulokseen, että pienet palveluksemme on alkanut tuottaa hyvää mieltä tuhma-tädille ja että nyt taitaa olla aika muuttaa tillin tallin tuhma-tädin nimi joksikin muuksi; vaikka tillin tallin ilopilleriksi.